

אורות השבת

גלוון מס'
926

בטאון הרבנות והמועצה הדתית בארץ-ישראל
ומלך התורה בעיר האבות שע"י רשות מוסדות "קול יהודה"

מנון מערכת
הרב אברהם טריקי
שבת נחמו"

פרשת השבוע
ואתנן

עורן
הרב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א

פיקודיך אהבת

ואתנן אל הי בעת מה הוא לא אמר
(דברים ג, כג)

אתנן: דבר אחר, זה אחד מעשרה לשונות שנקראת תפילה.
(רש"י)

חמש מאות וחמש עשרה תפילות התפלל משה כדין ליכנס לארץ ישראל, כמוין יאתנן ודברים ג, כג. וכולם נאמרו בשירה הבוקעת מקירות לבו, כדברי בעל הטורים אשר חישב ומצא שמספר "שירה" עולה כמנין ואתנן. וכבר עמדו בגמי' סוטה יד, א' על ליכנס לארכ' ישראל, וכי לאכול מפירה היה צריך לא לשבוע מתובה היה צריך. אלא כך אמר משה רבינו, הרבה מצותנו ישראל לנוין מתיקיות אלא בארץ ישראל, אכنس אני לארכ' כדי שיתקינו כולם על ידי. אמר לו הקב"ה כלום אתה מבקש אלא לקבל שכר, מעלה אני עלייך באילו עשייתם, שנאמר ישעה ג, יב, لكنך אחلك לו ברבים ואת עצומים יחלק שלל תחת אשר העלה לומר ואת עצומים יחלק שלל – כאברהם תאמר כאחרונים ולא בראשונים, תלמוד לומר ואת עצומים יחלק של – כאברהם יצחק וייעקב שהיו עצומים בתורה ובמצוות, עכ"ל. ברם, גם לאחר הבטחה מפורשת זו שיצא מפי מלכו של עולם מעלה אני عليك כאילו עשיתם, לא נזה דעתו של משה והמשיך להשתוקק לקיום מצותך אלו בפועל. ועינו במדרש רבה (דברים יא, ה) דברים מבהילים אוזות כמייהתו הנכפת של משה ליכנס לארץ ישראל, עד שביקש: ריבונו של עולם אם אין אתה מכניס אותו לארץ ישראל, הנהו אותי חיית השדה... או כעוף זה שפורח..., עיין שם. ואננס נגלו שער שמיים לתפילתו, אך בזאת ענה ה' לבקשו: עלה רהש הפסגה ושא עיניך ימה וצפונה ותימנה וזרחה וראה בעיניך, כי לא תעבור את הירדן הזה' (דברים ג, ז), ופירש רשי': 'בקשת ממני ואראה את הארץ הטהורה, אני מראה לך את כולה, שנאמר לד' (דברים לד), ויראה ה' את כל הארץ', עכ"ל. ויש לתמהude עד מWOOD, מה בכך שהראחו את הארץ כולה, והלא משאת נפשו של משה הייתה לךיים את מצוותיה, וכי הרואה את הארץ מוחז לגבולותיה מתחייב במצוות התלוויות בה.

ברם כבר הורונו המורים שבמקומות פליה נשגבה, זהו האות שלא זכינו להבין עמוק המאמר. ועל כרחך יש לנו ללמידה مكان, עד כמה היו חביבות מצוות על משה. שכן משראה משה שנחמת דינו שלא יכנס לארץ ישראל, ביקש להתרקרב אליה ככל האפשר אפילו ביראה' לחוד. כדוגמת המשותוק לראות מבעד לחalon אבני טובות ומרגליות, הגם שהוא יודע שלא יזכה בהם. וצא וראה להמון העם המקברים במוזונים ובמים הפזורים על פני תבל, ומשלימים במיון כספים וומנים, רק כדי לראות בהם תשיטים של מלכים קדמוניים המשובצים באבני טבות ומרליות יקרות. וכן ממש היו

חביבות מצוות אצל משה רבינו ע"ה. ודברים מופלאים ומדברים הםبعد עצם.

ועל כל פנימי, פנינו דווגמא מופתית של אהובך ה' איש ברמצותוי חוץ מזו, עד כדי השתקפות הנפש הנפש – בשלימות המעשהocabrah יצחוך ויעקב, פנוי שוזרו טובע של אהוב מצוות נפטר מהם מפני הגבורה. וגם אין מתפיס בחבבתו הקב"ה ימעלה אני עלייך כאילו עשיתם – בשלימות המעשהocabrah יצחוך ויעקב, פנוי שוזרו טובע של אהוב מצוות – שאינו מצפה לקבלה גמול על עשייתם, ולכן אין מורתצת בכך שייחסו לו 'כאי'ו'!

עשאים, אלא רק בקיום המצווה בפועל תשיקות נפשו הנכפת! ושוב מציינו יסוד זה מפורש בטורנה (בדבר ל', י). יהודים אשר תננו שיש ערי מקלט תהיינה לכם, ופי רשי': 'מגיד שאר על פי שהבדיל משה בחו"ל שלוש ערים בעבר הירדן, לא היו קולות עד שנבחרו שלוש ערים בחוץ יהושע בארץ כנען, עכ"ל. והתמייה בולטות, מודיע אפוא הזדרז משה להבדיל שלוש ערים בעבר הירדן מזרחה שם', כאשר דוד שעוז (דברים ד, מ) איז יידיל משה שלוש ערים בעבר הירדן מזרחה שם', כאשר דוד שעוז בחם כל ערך עד אשר יתוסף עליהם שלוש ערים מיקלט בארץ כנען. ובויתר פלא, שהרי יהושע.

אכן מכאן למדנו רבותינו עד כמה היו המצויות חביבות אצל משה רבינו ע"ה, וכשהם דברי הש"ס (מכות י, א): 'דרש רבינו סימאי Mai Dictib (קהלת ה, ט) והוא כף סוף לא שביע המשך דבר רב העיר במדורו "אורות הקשרות"

בשעה החופה נקבע כל העתיד

השבת חל "ט"ו באב", איתא במסכת תענית "לא היו ימים טובים לישראל בט"ו באב" הרמז שיום זה מייחד ליזיגים, הנה בראיות העולם היהת בכב"ה באלו, ואיתא במסכת סוטה ארבעים יום קודם יצירת העולם בת פלוני לפולני, מכאן שהיום בט"ו באב שהוא ארבעים יום לפני בריאות העולם מカリזים על היזיגים. כתוב בטל התנייא זיע"א בשעת החופה צרכיים החתן והכללה לקשר את מחשבותם לה', כי בחופה נקבע כל עתידים כמה ילדים יהיו להם, ומה פרנסת ובריאות יהיה למשפחה לכל ימי חייהם, ומה יצליחו להעתלוות בעבודת ה'. אומר הרבי השמחה הגדולה של שמחת חתן וכלה היא מאמן שהם נשמה אחת, שמחציתה ירצה באיש ומחציתה באשה, והשמחה הגדולה ביותר בחיה האדם כשבני החזאים שבטים ומתאחדים.

הרב עוזיאל אדרי

רב המוכז הרפואי "סוחקה"
וק"ק 'שבטי ישראל' שכונה יא' בא"ר שבע

לוח זמנים שבועי

לוח הזמנים מודיק לארץ-ישראל	שבת קדש						
	יום י	יום ז	יום ג	יום ד	יום ב	יום א	יום ס
עלות השחר	29.7.21 (30.7.21)	29.7.21 (30.7.21)	28.7.21 (27.7.21)	27.7.21 (26.7.21)	26.7.21 (25.7.21)	25.7.21 (24.7.21)	24.7.21 (23.7.21)
zon טלית ופילין	4:31	4:30	4:29	4:28	4:27	4:27	4:27
זרואה – גן החומות	4:39	4:38	4:37	4:36	4:35	4:35	4:35
ס"ז ק"ש לדעת מג"א	6:02	6:01	6:01	6:00	6:00	5:59	5:59
ס"ז ק"ש להר הבית והג"א	8:39	8:39	8:38	8:37	8:37	8:37	8:37
9:20	9:20	9:20	9:19	9:19	9:19	9:18	9:18
ס"ז ברכות ק"ש	10:29	10:29	10:28	10:28	10:28	10:28	10:28
חיזות ים ויליה	12:47	12:47	12:47	12:47	12:47	12:47	12:47
מנחה גדיולה	13:22	13:23	13:23	13:23	13:23	13:23	13:23
פלג המנחה	18:30	18:31	18:32	18:33	18:33	18:33	18:33
שקידעה	19:39	19:40	19:41	19:42	19:43	19:44	19:44
שעת המכובדים	19:56	19:57	19:57	19:58	19:59	19:59	20:00

זמן הדלקת הנרות

- פרשת השבוע:
שבת נחמו
הפטרה:
כניתה שבת:
יציאתה שבת:
רבנו תם:

אורות הפרשה

בשים... זה משה רבינו, שהיה יודע שאין שלו שערם שבaber הירדן קקלות עד שלא נבחרו לשלוח ארץ כנען, ואמר מצוה שבאה לידי אקיימנה. ואננס אין כאן אלא תחילת מצווה תוך ידיעה שלא זוכה להשלימה, מכל מקום זהו טبعו של אהוב מצוות – להזדרז בעשיית מצאותה בכל בונן. בדורות התאواب בסוף אשר ליעלם לא ישבע ממענו.

ויצא ולמד לדברי הרמב"ם המאיםים בפירוש המשניות (אבוט ד, ב), אשר ראה בפסוק זה 'חידוש נפלא בתורה', וזה לשונו: 'ואם איש במשה רבינו ע"ה, מישג האמתות שלם בשכלמים, נכסף להוציא חכמי מצות עשה לכל מעלותו ושלימוטו, מה ראי לאריך נצטרען בפשותיהם ונתחזקה צערתם ונושנה... וזהו חידוש נפלא בתורה כי יש בו זירוז על מעשה המצאות', עכ"ל. הנה כי כן, שוב לפניו דוגמא מאלפת של אהוב מצות אשר כל מגמותו הוא לעשות רצון ח', ולכן הוא רץ לדבר מצוה גם כאשר ידוע לו בודאות שלא עלה בידו להשלימה, שע כי לא בנטילת שכחה חشك לבו, אלא רק לעשות נחת רוח לויוצרו רכבהפה וושא

טבען זה בינו לבין 'בגמי' (שם) אודות דוד המלך ע"ה: 'אם רבי יהושע לוי, מי דכתיבת הahlenים קרב, א' שיר המעלות לדוד שמחתי באמוראים לי' בית ה' נאך, אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא: רובנו של עולם, שמעתי בני אדם שהיו אומרים מתי ימות זקן זה ויבוא שלמה לנו ויבנה בית החכירה ונעלה לרוגל, שמחתי. אמר לו הקב"ה, כי טוב יום בחצריך מאלף ותהלים פ, אי – טוב לי יום אחד שאתה עסוק בתורה לפני מאלף ותהלים שעתידי בנך שלמה להקריב לפני על גבי המזבח'. והלב משתומים, הרי כי בצדוע דוד המלך עצמו היכן את כל הכסף והזהב הדרושים לבניינו כבית המקדש, וגם התחלת בהנחת יסודותיו, ולא עוד אלא שנtan נפשו להשלים את מבנייתו כמאמר המודרש (במדבר ר' ב', ט) וע"פ ותהלים קלב, א' יזכיר ה' לדוד את כל ענותיו. ועם כל זה כ Sherman את כמיהת הגאנזים אימתי ימות ויבנה לנו את בית הבניה כדי שנעלם לרוגל, לדלה שמחתו עד שקבע לה מזמור מיוחד – 'שיר המעלות לדוד שמחתי אומרים לי בית ה' ולבד'!

הרב יהודה דרשי
הרוב הראשי וראב"ד באר-שבע

האם מותר לאכול דגים בחלב או בחמאה? - א'

שנינו במשמעות **חולין** (דו' קג): כל בשר אסור לבשל בחלב, חוץ מבשר דגים וחוגבבים. ומובואר אפס כי שמעירקי הדין איין בכלל האיסור של בישול ואכילת בשר וחלב, אישור לבשל דגים עם חלב, מושם שבשר דגים איינו בכלל "בשר" שאסורה תורה, ואף איינו אסור מגוירות חכמים.

אולם מרן הבית יוסוף (בסיימון פז), כתוב, שמלכט מקומות אין לאוכל דגים בחלב מפני הסכנה. וכן כתוב הלbowש. וכן כתוב החכם הרופא רבי יעקב צהalon, שאין לאוכל דגים עם חלב, מפני שגורמים חולאים קשים. ומכל מקום רבים מן הפוסקים כתבו על החקל לאכול דגים עם חלב. וכן הרמ"א בספריו דברי משה כתוב שלא ראה שנזהרים בכך.

גם יש מן הפסוקים, ומהם מרן החיד"א, שכתבו שגם מרן הבית יוסף לא התכוון לאסרו אכילת דגים עם חלב, אלא אכילת דגים עם בשר, ומה שכתוב בבית יוסף זוגים בחלב, הוא טעות סופר, (כמו טעות דפוס) ולכן אף על פי שבדרך כלל אנו פסקים בדברי מרן החיד"א, מכל מקום, כאן יש להקל אף לתחילת הלכה.

על כן הגאון רבי שלום משה זל", כתוב גם כן להקל בזה מכל וכל, לפי שאנו הדבר ברור בכל שמון השלחן ערך אסרו אכילת דגים בחלב, ועוד שמנוגג כמה מוציאין ספדים היה להקל באכילת דגים בחלב, וגם הרופאים בזמנינו מסכימים שעאיין להחשע של מחלת בהשה בארලת דגים בחלב.

עם חלב, יש להקל לאכלם אף לספרדים שנגנו להימנע מכך.
לנרגוג לחמיר לכתילהה שלא לאכול דגים בחלב, אבל אם בדיינד בשולו דגים
המנגה כמה גודלים, ומהם הגאון רביינו יוסף חיים בספר בן איש חי. וכך ראוי
הזרור שזמן מרן והסמכות לזמן זה מודיעים דעתם שיש טעות בספר בית יוסף.
ובפרט שמן עצמו היה ספרו ולא העיר בהזזה כלום. וכן פסקו לאיסור מכח
המנגה כמה גודלים, ומהם הגאון רביינו יוסף חיים בספר בן איש חי. וכך ראוי
לטבון מהר' עבדיה יוסף יצ'ל, הביא שמנגה הספרדים היה לאסור אכילת דגים
עם חלב מפני חשש סכנה, ושכן כתבו כמה פוסקים בפירוש, שמנגה הספרדים
לחammer בזוה, וקשה מאד להאמין שהוא טעות ספר בבית יוסף, שאם כן
לא היה מטופש מנהג שכזה לאסור בהסתמת גודלי הדורות, אם כל שורש הדין
הוא שיבוש גמור הנובע מטעות ספר. ובוזדיי אילו היה הדבר טעות, היו גודלי

ומכל מקום לעניין אכילת דגים עם חמאה, (שאינה כחלה ממש) כתבו כמה פוסקים להקל אף למנהג הספרדים, וכן כתוב הגאון רבי عبدالלה סומך זצ"ל מבגדד, שמנhog עירו להתריר לטון דגים עם חמאה, וכן הנוהגים לאכול דגים בחמאה רשאים להאר במנוגם, וויצו אי אשכנז נוהגים להקל בכל זה לגמר ורשאים להישאר במנוגם.

ניסיונות ונפלאות מעל לטבע

"יאתחנו אל ה' בעת ההיא לאמר, ה' אלוקים", מבאר ה' בן לאשרי שהקב"ה ייעזר לבני ישראל בעת ההיא של הגלות המרה והקשה להתגבר על העלם והחסטר שאות תהיה הקדושה נעלמת ומסורתה, שהיה להם כוח לאמור כלומר גלוות את ה' אלוקים ש"חו"י"ה הא האלקיים להכיר ולדעת שכל הטבע שהוא מרמז בשם "אלקים" שהוא גימטריה "הطب" ששם הקדוש "אלוקים" בטל לשם הקדוש "חו"י"ה" שעל ידי שם הוויה שלמעלה מדרך הטבע מותנה הקב"ה עם בני ישראל ומפיל שונאייהם לפניהם בנים וונפלות אדריכים שמעל לדרך הטבע.

עוזת דקדושה

כתב בעל הטורים "וילא תגרען ממוני לשםיך א'ת" סופי תיבות גימטריה "תרי"ג", מבאר הברכה מושלשת' הנה "וילא תגרען ממוני לשמר א'ת" ראשי תיבות עם הכלול והתיבות גימטריה "עוזות", לרמז קדאיית במסכת ביצה (כח, ב) מפני מה ניתנה תורה לישראל מפני שחן עזין עוזות דקדושה.

הקב"ה וישראל ואורייתא בולחנו חד

יעאותם הדבקים ב-**הה**" עם האותיות ותיבותו (**חוץ ממה**) גימטריה
AMILAH אהבה את דבק אל טוב", מבאר הצדיק מרענן ז"ע"א הכוונה שיישראל זכו לדבק בהקב"ה בזכות ועל ידי מצוות הברית
מילה שקיבלו אהבה ובשמחה, כדייאתא במסכת שבת (כל, א)
וזוכים להתדבק לטוב שהיא הדבוקות העליונה בימיות החסד
שנקרא **"אל"**, וכן **דיבוקות בתורתינו** הקדושה שנקראת טוב
כדייאתא במסכת אבות (פ"ו, ג), אין טוב אלא תורה, וכן שכתב
הזהור הקדוש (**ח'ג עג, א**) קוב"ה וישראל ואורייתא כולהו חד.

אתה הוראת לדעת

'אתה הוראת לדעת כי ה' הוא האלקיים אין עוד מלבדו' מבאר רבינו יצחק הכהן הוברמן צצ'ל כי כל הניסיים והנפלאות הם אך ורק בשבילו, "אתה הוראת לדעת" שתדע בדיעיה ברורה ואיתנה "כפי ה' הוא האלקיים" בכל העולמות כולם ובכלל הכלוחות כולם ואין עוד מלבדו, כי אם לא כן למה היה צורך בכל האותות והמופתים לפרטיהם, שהרי היה יכול הקב"ה להוציאו ברק אחד והיה שורף את פרעה וכל המוננו, אלא על כורחך שהקב"ה הרבה מופתים למצרים כדי שתיכנס ליבנו האמונה שאין עוד מלבדו.

היקודה הפנימית של לב

"או' הניסיה אלקדים לבייא ליקחת לו גויי מקרוב גויי" ראש וסופי תיבות בגימטריה "זעך האמת", מבאר ה'ב' לאשרי הכוונה של ידי שבני ישראל זעך אל ה' וביקשו את האמת את הקב"ה דכתיב צעך לבם אל ה" (איicha ב, יח), כשהיא גוי בקרוב גוי בגולת מצרים, כמו שכתב בספר התניא (פ"ח), זה עורך בהם את הפש האלקדים שלחם שהיא הנוקדה הפנימית שבתוכו הלב שהיא ירושה מאבותינו הקדושים.

ז' סוגים של ניסים ונפלאות

במסות, באותות, ובמופתים, ובמלחמה, ובמלחמה, וביד חזקה, ובזרע נתואה, ובמוראים גדולים' מבאר ה'ברכה משולשת' על פי מה שכתב במדרשו רבבה (בראשית פ"ז, ז) אמר ריש לקיש האבות הן הן המרכבה, והם בדרגת הביטול של המרכבה שכולה בטלה לרוכב, ועל כן זכו להמשיך נפש רוח ונשמה לבנייהם אחרים עד עולם, ונטעו בתוך כל אחד ואחת מישראל אהבתה ה', וירושה זו היא באה על ידי אבותינו, כמו שכתב בספר התניא (פי"ח), שם הורישו לנו נפש קדושה מיוחדת, ובעצם יצרו כאן מחות שונה מכל דבר אחר. ניתן לומר שכם שיש בבריה דום צומח חי ומדבר כך נוצר דבר חמישי ונוסף ושונה במחותו מכל האחרים והוא ה'יהודי', מעל דרגת ה'מדבר', שיש לו אהבתה ה' המוסטרת בתוכו ותפקדו לא להמציא אותה או להביא אותה אלא פשות רק לגלות אותה, על ידי התורה והמצוות ומעשים טובים, והנפש האלוקית שומרה והותמה בחותמתו של הקב"ה שהוא אמת, כדאיתא במסכת שבת (נה א), ריש لكיש אמר האות תני"ו סוף החותמו של הקב"ה דאמר רבי חנינא חותמו של הקב"ה "אמת". וזה ההשבר למה הכללו בני ישראל להתרבר בכל הארץ, המדודות כי כוננותם בעקבותם הייתה אך ורק בקשת האמות רק לעשות רצון אביהם שבשבטים, ועל כן mana كانوا הכתוב ז' "סוגים של ניסים ונפלאות" שנעשו להם במצרים, "במסות, באותות, ובמופתים, ובמלחמה, וביד חזקה, ובזרע נתואה, ובמוראים גדולים", שעל ידי שנתרבר ז' המדודות במצרים זכו ל"ז סוגים ניסים ונפלאות.

לקויים בנו חכמי ישראל

הציבור מתקבש להעתיר בתפילה עבר
הרהי'ג יוסף דהאן שליט'א בן רחל
בתוך שאר חולי עמו ישראל
והו אל כביר לא ימאמס את הפילותינו.

הנִזְקָנָה וְהַלְלוּתָה

הרב יעקב ישראלי אטלו
מנון מלחתת הכהנות שע"י הרבנות באר שבע

דבר רבני הכהילות

הרה"ג חורי אליהו שליט"א
רב ק"ק "תורה וחכמים"
שכונה ב', באר-שבע

מחשובות של מוצאי ט באב
תשעה באב - קמצא ובר קמצא

(אנדרה החורבן מסכת גיטין נה ע"ב)

הסקת מסקנות פרטיות מן החורבן הכללי

"אמר רבבי יוחנן... "אקטמצא ובר קמצא חרוב ירושלים" - ירושלים הרבה ברגל המשעה של קמצא ובר קמצא. "אקטמצא ובר קמצא חרוב ירושלים. דההו גברא דרhomיה קמצא (אותו אדים שאחובו היה קמצא) בעל דבביה (והשונה שלו) בר קמצא". החורבן של הבית מתגע מכיוןיו. מחסכו במא שלא צרך. "עבד סעודתא" - עשה סעודה. אמר ליה לשמעיה: זיל איתי לי קמצא" - אמר למשרתו: "תביא את קמצא לאל זיל איתי ליה בר קמצא" - הביא לפניו את בר קמצא. ניחח את העניין לויתן ואזרז הרוי היא מותרת. ב. עוד מון שיש מקומות שמקילין לקחת איסית אדים בא עולם. אומר "לשמעיה" למשמעיה לאי את קמצא ואיזו שומע אותו תמיד. את ה' יתברך (שמע יה) תביא לי את קמצא, את זה/z. יש לי תכניות מאד צו... איני וזכה בעל כזה... דוקא, את זה/z. מפורחות מה אני רוצה. מה אני צרך... המתכוון נמצא בראש. אבל פתואם, הוא מגלה מולו משווה אחר! החליפו לו. קיבל חתול בשק. לא מה שהוא רצה. לא מה שתכננו. אתה אשכחיה דהוה יתיב" - פתואם בא ורואה את בר קמצא יושב בסעודה. בעל הבית אמר לבר קמצא: "אתה הרי השונה שלי. מה אתה עושה פה? קום וצא". בשלב של גילוי השוני. הוא מחפש סעד. ואז באה אכבה גודלה. שמביאה כעס. יש התמרמות. מה פתואם? זה לא מה שרציתי לא זה התכנון שלי. צא מחייבי. צאי מחייבי שנא צו" דומות. התכוונות הללו לא מתחיימים לי. אז מתחיל סוג של "שוק" משא ומתן על המועד. על העתיד. אמר ליה: הוαι ואתאי שבKEN, והוא ייבנה לך דמי מה דאכלנא ושתינא" בר קמצא אמר לבעל הבית: "כיוון שבאתני תנין אותי. ואני אלים עבור מה שאני אוכל ושותהך". אמר לאל" - בעל הבית מסרב "אמיר ליה: ייבנה לך דמי פלא דסעודתך" - מציע שלם חצי מדי הסעודה. מציע ליה: לא" - אמר ליה: לא" - ואנכי בידיה מוציא שילם דמי הסעודה כולה. אמר ליה: לא. נקיטה בידיה ואקמיה ואפקיה" אמר לו: לא", והזוכה אותו. עומד בן זוג ומשדר שדר סמו. אני כבר פה. באתי כבר. יש טבעת. - הבה ונשאר חד. - התשובה היא לא". - אז אולי לפחות אשלם על נוכחותי" אני הרי מועל לך!! - סרוב. - אשלם בעבודתי על חצי המטלות. ומה גם שאני חצי שלך אכן שלם. ומאיתנו יחד, יש ילדים, הם שלנו. סרוב - קיבל עלי את המקסימום, האפשרי. אתנו מעצמי את כל הנitin, בלעדינו אין בית. אין תלמידים. אין פרנסה. אין מטלות הבית. ועוד סרוב. הפיצוץ בלבתי נמנע. ברא בת הזוג, נשלח אל מחוץ לבית. אמר בר קמצא: "כיוון שישבו שם חכמים ולא מוחו בו, מזה אני לומד שהם הסכימו אותו". אמר בר קמצא: "אני אלך להלין בבית המלך". בני הזוג הפוגעים טוענים למعلاה מן הראש איש על אשתו. ואישה על בעלה. "למה הרבעים שתתקו?" "למה תיתנו אותנו בכללי?" וויה הורום שלה אסונו" וויה רגבים שלו ממש קטסטרופה מההלך". נח לחם עם המכבב! כולם שלמו כולם اسمים "אל", אמר ליה למלך: "מרדו בך יהודאי" - בר קמצא הגיע למלך ואמר לו: "מרדו בך היהודים". אמר ליה: מי יימרו? "אל" אתה וזה שמרדו ביכי?" אמר ליה: שדר ליהו קורבנה, חוות אי מקרובני ליה". - "תשלח להם קורבן ותראה אם הם מקריבים אותך". "אל" שדר בידיה עגלת לולתא" - הקיסר הילך ושלח בידיו של בר קמצא עגל משובח. "בחד דקאי שדא בה מומה בניב שפטים ואמריה לה בדוקין שביעי" - תוך כדי הנסעה בר קמצא היטיל מומ בקרבו בשפטים, וושומרים שביעין. הולכים למלכו של עולם. ומלאים בטענות: ביהוב, הזוג לא בסדר. תראה מה עשה לי... הוא מבטל רצונך... אמר ה' מי אמר? - עונה בן הזוג הנה תראה את הקרבן, הוא לא התקבל. לא התקרaban זה זה. ח"י שולח נסינו נסף. עוד סיבוב/פיקוס/תתקרכות. אבל יש מום בשפטים או בענינים. הפה שאמור לקרבן מרחיק. המילים מוטחות כחץ. הענינים לא רואות טוב. אין מבט חיובי. ההסתכלות של לילית. אי אפשר להתקרבר כך. בנית בית עם מום בעין או בפה היא לא אפשרית". אמר רבבי יוחנן: ענותנותו (כלומר, ההסנות) של רבוי זכריה בן אבוקולס החריבת את ביתנו ושרפה את היכלנו והגילהינו מארצני". או כי הפסנות. חוסר המשען. האידישות. הם המחריבים את הבית. "ברא אלוקים לעשות" לעשות טוב.

כליכל אגדת עולם ואגדת

הר חורי אליהו

אורות ההלכה

תשובות הלכתיות משלחנו של מורנו המרא דעתרא הגאון הגדול רבבי יהודה דרעי שליט"א

הלכות פת גויים"

ש - מהו האיסור באכילת פת גויים ומה הטעם?
ת - אסור חכמים לאכול פת שנאפתה ע"י גויים אפילו שככל מרוכבי המאל כשרים למדידין, והוא בדוקא "שנאפתה בביתו של הגוי לצורך עצמו". והטעם כדי להבדילנו מן הגויים שלא יתקרבו הדעת זה אל זה, ויבאו ח"ו להתחנן עמיהם ואיפלו אם הגוי שאפה אין לו בנים הדין הוא שאסור דלא פלוג רבנן.

ת - כן. א. פת שלא נעשתה מחמתן מימי דין אלא מקטניות ואזרז הרוי היא מותרת. ב. דעת מון שיש מקומות שמקילין לקחת פת של נחנות גוי" דהינו פת שאפה הגוי כדי לモכרה כגון מאפייה וכדו, וזה אך ורק בתנאי שבאזור שהוא נמצא אין לו כלל אפשרות להשיג פת של ישראל שאז זה נשחט לשעת הדחק. אמנם דעת הרמ"א ש"בנת נחנות" אפילו שיש בקרבת מקום פת ישראל מותר לכתילה לקחת ולאכול את הפת של הנחנות הגוי, מכל מקום יש חובה לבדוק את כשרות מרוכבי הלחם שאין בו איסור.

ש - האם יש גויים שמותרת?
ת - אם היהודי עשה אחת מגי מלאכות אלו: א. או הדלקת התנור. ב. או הכנסת הבזק לתנור. ג. או השלכת קיסם לתנור.震עפ שאות השאר עשה הגוי, זה נקרא פת יהודי ומותר.

ש - האם יש עניין להחמיר שלא לאכול בכל זאת "פת נחנות"
של גוי?

ת - בשם הארץ זיל נאמר שמידת חסידות לא יכול לאכול פת גוי במשך כל השנה. אמנם דעת מון שאף מי שנוהג להקל במשך כל ימות השנה בפת גוי, מכל מקום בעשות ימי תשובה יש להחמיר. ובמשנה ברורה כתוב שנכוון להיזהר בשבת ויו"ט לא יכול פת של גוי מפני כבוד השבת. אמנם לחולה חזוק לפת בלי סוכר או מלח וכדו ודבר זה מצוי רק אצל הגוי מותר.

ש - עד כמה צריך לטrhoת ולהתאמץ למצוא פת ישראל?
ת - הנזהר מפת גויים והוא נמצוא בדרך אם יכול להציג פת ישראל עד נסיעה של 72 דקי' ימתין עד שיגע לפרט ישראל, והוא דוקא שהפת ישראל נמצאת בכיוון נסיעתו. אולם אם יכול להציג רק כשייזור ויסע הפוך מדרך נסיעתו לכיוון אחורי במצוות זהה אינו צריך להמתין ולזוזר לאחריו אלא אם כן יכול להציג את הפת ישראל זו של לאחריו עד מרחק של 18 דקי'.

ש - מה דין מהמאפיות שבימיינו?
ת - כל סוג המאפה שנמכרים כוים במאפיות שאין עליהם השגחה יש חששות נוספות מלבד החשש של אפיית גוי, כגון החשש שמא מערבים במאפה או מורים על התאים של התנור שומן מן החיה של בעלי חיים טמאים, ואיפלו אם זה של בעלי חיים טהורם הרוי נמצא שהחיה טרי. וכן יש מהם מערבים חלב וכדו בלחם כדי להסביר טעם. וכן יש לחוש לתולעים השמריים שיש במקרה טהורם. וכן יש לחוש לחסנותם בקמח שאינו מונפה כבדיע. וכן יש שמש מקמח שלא קומו בו מוצות התוליעיות בארץ. אי לכך בימיינו אין לנוות לחם מושום פלטר ומאפייה שאין בה השגחה מוסמכת, הבודקים ומשגיחים על מרוכבי הלחם וקשרותם.

אורות עוגן שבת

שמחה חתונה של הושבה

אמר. לאחר שעבר את המשוכה הראשונה, קל היה להרשי לבר את דבריו.

לאחר ששמע רב ברכך את העניין, שקע בהורהורם. לפעת התנער ואמר: "לחווי ידוע, כי כל השידוך הנה אין לפי כללי החינוך אלא ממשים הוא. לכן אני מני חף לשמע עדר מילה בהושא. החתונה תתקיים כהונוכנו בשעה טובה ומוצלחת".

החסידיים שהמתו לנו לר' הרשיל, במתה, שמו למשען הדורבים. הם את חובתם מלאו. ואמנם, למחרת ההכינה החתונה ברוב פאר וחדוד ובשמחה ושון נשenco עד עלות השחר.

בתום שבעת ימי המשטה, כשהרבי ברוך ופמלייתו כבר עמדו לשוב לעיון, הגיע למקום תושב העיר בשליחותו של הרונינט הוקנה. הכל ידעו כי כסאומרים הרכינו הוקנה מתכוונים לראייתו של הצדיק המנוח רבי זאב-וולף מז'טומיר, מטלמידיו של המגרש ממורוטש.

"הרנית משתוקקת להיפרד מהרב", לשולם, אמר החליל לרבי ברוך, אך מחתמת חולשתה אין היא יכולה לבוא בעמה, והיא מבקשת שאשר הרבי יעבור לד' ביתה, יעוזר לרענן ווינס אל הבית".

רבי ברוך נענה ברצון, וכשהגענו להשייה בא בתה, והוא מכרכוונו ונכנס פנימה, מלוחה קומץ מקומי. בדורותם הבאים בצל קורתינו וברוך ר' אשר זיכינו לראות אחד מגולי הדור! אמרה הרנית בהתרשות.

"מניין לך שאגי מגולי הדור?", שאל רב ברוך.

השיבה הרנית: "הדבר זכור לי Cainilo אירע אטמול, אף שהתרחש לפני שנים ובעלי הצדיק קול המולה מן הרחוב. ניגשו לחלו ראיינו מהחה מאכיב אברך צער והובל בצעיון ברחויה של עיר והמוני ילדים רצוי אחורי ולענו לו. בעלי נעץ את עיני הקדושים באוטו צער וצדען. הלואiani חייתי זיך ותורה פפי שאברך זה נקי רבר, אמר, וכי הוויסן במרירות: 'אמ' אבואה ואטען זיך, יבקשינו להוכיח זאת, ולהם יש בודאי הרומים של הוכחות'....

"לאחר רגע נסוף אמר בעליך: "mobtachani באברך צער זה, כי ביןין זה העובר עלי, ושעליו נאמר 'היה חלקי ממי שחזרדים אותו ואין בו', עוד ישתלם לו ומן השמים יזכורו במתנה יקרה: הוא ישתחך עם אחד מגולי הדור!".

הרבנית זוקנה סיימה את דבריה: "אותו אברך איתן אל מחותונכם הטרי, ומכאן שאתם מגולי הדור!".

אבן כבדה גוללה מעל ליבנו של רב ברוך ומעל לב מקורבי, והם שבו לעירם מותן שמחה שלמה.

התורה מביאה ברכה וטובה

"והוא ינחיל אותנו" גימטריה "מלא טוב יחון תהו", מבאר ה' בין לאשרי' הכוונה שארץ ישראל היתה עד עכשו בלי תורה, ועתה שבני ישראל עוסקו בתורה הארץ והם ישבו וייחנו בה, וכאשר הם יעסקו בתורה ובמצוות הרי שבני ישראל המלאים בטוב האמתי שהוא התורה והמצוות, יחון הקב"ה את עפרה שתבוא הברכה לאرض הקודש כי יתמקם התהו שבה.

העוסק בתורה אינו צריך לקרבנות

"וזאת התורה אשר שם משה לפניו בני ישראל" עם התיבות גימטריה "באו תורה תשורה בתם שכינה הקדושה ויהיו בלי אש", מבאר ה' ברכיה משולשת' הכוונה שכל העוסק בתורה שורה עליו השכינה הקדושה ואני צריך לקרבנות, כדייאתא במסכת מנחות (ק, א) אמר הרבה כל העוסק בתורה אינו צריך לא עולה ולא חטאota ולא מנחה ולא אשם.

בראתי ליצר הרע תורה תבלין

מדוע סמכת התורה הקדושה "פרשת ערי מקלט" ל"זאת התורה", מבאר הצדיק מרענן ז"ע "از יבדיל משה" גימטריה "זה יבא ע'יר שד-י", היינו שלל ידי זה שעוסקים בתורה בוא סיעו וערוה מלמעלה להתגבר על היצר הרע ולנצח, וכשם שהשם הקדוש "שד-י" הוא על זה שאמר הקב"ה לעולמו די, כדייאתא במסכת חגיגה (יב, א) אמר ריש לקיש Mai dktib ani al shd-i (בראשית לה, יא) אני הוא שאמרתי לעולם די. כך אמר הקב"ה ליצר הרע די שנינחנו לנפשנו ולא יסית את בני ישראל ח"ו לעזון שפיכות דמים ואפלו בשוגג בזכות לימוד התורה, כדייאתא במסכת קידושין (ל, ב) בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין אם אתם עוסקים בתורה אין אתם נմסרים בידיו שנאמר 'הלא אם תטיב שאתה' (בראשית ד, ז), ואם אתה רוצה אתה מושל בו שנאמר יואתת תמשל בו.

רחוב ירושלים 3, כאר שבע

מוסדות "תורת חסד"

בית הוראה "היכל ירין"

בראשות הרב דוד גבריאלי שליטא
רב ומוץ ק"ק "תורת חסד" באר שבע
מענה אנוסי והלכתית לשאלות בהלכה
ע"פ פסקי מ"ר הנגר"ע יוסף זצוק"ל

08-6701234

שבת שלום

אוורור שמחה ועליזות שרתה בפוריות החסדים הגדולה שנטולות לביירה זיטומיר, שם עמדו בדורכו נושאנו גבוי עם ביתו של להיערך נושאנו גבוי עם ביתו של אחד מעשריו העיירה. החסדים היטיבו את ליבם בגלימת 'חיים' ובשרה עליה, 'מקדמה' לשם האמיתית הגדולה הצפואה להם.

בימים לבין עצם דנו בדבר גלויל של שידוך זה. בעלייחוס גודלים וכבדים ביקשו להשתקדעם עם רבם והוא דחה את כולם בלי שום נמק וחשבר. והנה, אץ הזוכר שמו של השומעות הריהו אדם פושט למד, קיבל הרבי את החוצה בשתי ידיים. אכן נפלאות דרכי מזווה. סיימו ביחסות החסדים.

העיירה זיטומיר והכונונה ייאוותה לקבלה פניהם של הרבי ומילויו ולקראת החתונה הגדולה. הכל צוחצח ומורק וקושט בסונגניות רבה. זרם בלטיפוסק של אורחים, ובראשם רבנים נודעים וראשי קהילות חסידיות גודלות, מהר אל העיר. הכל מתוינו יומם החתונה. ובכיפיה ליום המחר, יומם החתונה.

ואז אירע הדבר. לאזוני מוקובי של רב ברוך הונגה השמונה הקשלה. תחולת סיירבו להאמין לה, אבל לא ברור מכך. כי לא יכול ברורה מן המציאות. ובכך נודע, כי לפנינו שלושים שניהם, ושתי הבעיות המתויה המיעיד של הרבי אברך צער, כשל בעז חמור, שיעמו יותר מכך. חטאו תגלגה והוא מעש עליו קבל עם ועלם. בכך השניים צבר האברך עשור ועליה לדולח והציבור נתה לשוכן לו את חטא נורויה.

תשוחת עיב רודה על מקוברי הצדיק. הם התנכטו ודנו אם מחונתם לידע בעיין את הרבי או עלי עדי לחסוך ממנה את עגמותה הנפש. לבסוף החליטו, כי חסידיו קרבובין, חותם עליהם כלולות את אוזו בטרם מעשה, כדי שלא יתחרטו על שתיקתם לאחר מעשה.

אך מי יוכל לעלי את המשימה הקשה, לספר על כך לרבי ולהשיב את שמותלבו? הפר נפל על ר' הרשלי אוסטרופולר, שהיה חסידו חביבו של רב ברוך, בזקות שמותחו התמידית ואmortio מבדוחות הצלב.

באראש-פנסים עלייה אך בלב פום נכנס ר' הרשלי לחדרו של הרב. "מול טוב", חכרי בקול צהוב.

"ازיה מזל טוב נתחן בזיה הרגע", תמה הרב.

"כי לא שמע רבינו!", השיב הרשלי בתמימות מעשה, "הלווא הוויה רחום האריך של תחנון השתקדעם עס' על חטא הגודל של יוס' היכירויים!"...

מצחו של רב ברוך נחרש בקמץ דאגה. "מה בפיק', הרשיל, ספר הכל אל תסתיר ממנה דבר",